

Aggodalomfullánk

Ha őszinte akarok lenni, akkor el kell mondjам az igazat, miért is írok erre a pályázatra. Lényegében azért teszem ezt, hogy magamból kiírjam a bennem tomboló kérdéseimet, melyekre még én se tudok választ adni, pedig egészen jó lenne, ha tudnám a megfejtéseket. Viszont nem csak ennyi az indokom arra, hogy ezt most legépeljem. Hisz ki tudja, mikor ezt írom, még úgy gondolom elég jó vagy elfogadható lesz az írományom, míg a végére érve lehet elszégyellve nézem az oldalakat, melyek telis-tele lesznek írva, s csak azon fog járni az agyam, miért pocskoltam ennyi időt erre, ha simán elegendő lett volna pár óra mélységes gondolkodási idő, hogy rájöjsek, mi is a megoldás a problémáimra. Ám jelenleg úgy vallom, ahogy a közmondás tartja: „*Ami késik, nem múlik.*”, és nagyon remélem, hogy igaz is.

A hibáim halmozódnak, mint minden egyes embernek, és ez így van rendjén, hisz a ballépésekből tanul az ember, nem? Ám az nem mindegy, hogy ki hogyan dolgozza fel a bukásait, a veszteségeit. Beszélhetünk akár egy jelentéktelen iskolai versenyről, vagy akár egy fontos, igazán meghatározó eseményről, amit tévedésekből elvettett, s végül sosem kapta meg a kívánt nyereségét. Vagy talán egyszer, de akkor is benne marad az az érzés az emberben, hogy elsőként nem csinálta meg úgy, ahogy elképzelte. Ez az én gyötrelmem.

Mindent vagy semmit, ez az alapelvem. Ha valamit elkezdek, azt tökéletesen kell teljesítenem. Minden apró kis szösz idegesít a munkám körül, ami elronthatja annak a termését. Az összes parányi részletre figyelek, összpontosítok, teljes odaadással koncentrálok a feladatomra. Lehet, először ez jónak hangzik, de amikor ezt egész életemben csinálod, az már nem szórakoztató. Kimerít, már-már hátráltat a célok elérésében és komplett lehúzza a maximális teljesítési vágy, ami, mint egy ördögi kör, folyamatosan ismétlődik, ahogy nekikezdek egy új teendőnek. Ha végül sikerül elérnem a célokat, mosolygok egyet az emberek előtt, csak hogy legbelül marom magam, hogy teljesíthettem volna ennél kiválóbban is. Sosem vagyok magammal elégedett. Ez a jobbik eset. Ezzel szemben, mikor veszteksz, teljes negatívitás fog el, magam savazom, kínozom magam azzal, milyen borzalmas is vagyok, hogy annyit sem tudtam elérni, hogy győzzek végre. De itt nem állok meg, elkezdem a többi bakimat sorolni, hogy még jobban szégyelljem magam. Nem tudok megállni, akár hetekig is tudok kínlódni a saját sületlenségeimen. Hiába mondják, nem kell teljesítenem maximálisan, bennem van a megfelelési vágy, amit elvetettek bennem még régen. Nem versenyzek mással, inkább úgy mondanám, saját magammal, csak nagy mércét tűzök ki magam elé. Mindenki azt gondolja, hogy olyan zseni akarok lenni, mint egyes ismerőseim. Őszintén bevallva, sosem ez volt a cél. Bizonyítani akarok magamnak, a családomnak és mindenkinek, hogy igenis el tudom érni azt, amiért annyira törekszem, hogy megszerezsem. Meg szeretnék felelni másoknak, de egyszerre magamnak is. Nem hibáztatok senkit, hogy ezt valaki negativitása miatt következett be, de van persze véleményem. Talán nem kellett volna a számba rágni, azt, hogy csakis akkor vagyok elég jó, hogyha a legeslegjobb jegyet hozom haza. Talán nem is kellett volna hallgatnom erre, talán nem is lennék akkor itt. Talán, talán, talán... Mára sose tudjuk meg, hogy mi lett volna, hogy jobb lenne-e, ha nem így történnek a dolgok. Elképzélhető, hogy ez így van rendjén, ahogy most van, senki se lehet benne száz százalékosan biztos. Ahogy Geszti Péter fogalmazott egyszer: „*A *thi* lett volna, ha?*” kezdetű mondatoknak nincs értelmük.”

Bizonytalan vagyok, mindennap azon gondolkodom, mi lesz velem később. Előjön a kérdés: „Mi leszel, ha nagy leszel?”, és kiráz a hideg. Honnan kellene tudnom? Mikor jön meg a megérzés, mire is vágyok igazán? Mikor jövök rá, miben is vagyok igazán tehetséges? Egyáltalán van bennem valami, amit érdemes fejleszteni, amire alapozhatom az életem? A kérdések sokasága forog körbe-körbe az agyamban, de vajon van értelme ennyire töprengnem? Képtelen vagyok álmodozni a jövőmről, homályos foltként van előttem, amit

szüntelenül figyelek, hátha kitisztul egyszer. Bevallom, egy kicsit irigy vagyok azokra, akik már most látják a jövőképüket, tudják mit is szeretnének elérni. Megvan a fejükben, milyen esküvőt, szakmát, munkapozíciót, férjet, feleséget, gyereket, autót és még sok-sok mindent akarnak, nekem még sincs meg. Azonban belegondolva, ki tud nagyobbat csalódní? Az álmodozók vagy én? Elveszíteni egy előtted lebegő mélységes vágyát fájdalmas, el kell engedni mindent, amit köré fűztél, mint egy pókhalót. S ezzel a gondolattal lehet nem is annyira nagy baj, hogy egyelőre nincs is előttem egy délibáb, mi megigéz. „*Csalódní csak az tud, aki valaha hitt.*” – Kosztolányi Dezső.

Olykor úgy érzem, senki sem ért meg engem, mintha abszolúte egyedül lennék a világban. Körbe-körbe hallgatom ugyanazt a lemezt, ami lényegtelen tanácsokat duruzsol, újat sose tud mondani, hasztalanul van számtalan kiadvány belőle. Feleslegesen van valakinek sok barátja, ha nem segíteni akarnak, hanem csak szórakozni. Hála Istennek, hamar rájöttem erre, de nem eléggé gyorsan, így elkövettem pár meggondolatlanságot, amik mai napig rajtam száradnak. Szerencsére jól takarom őket, mert ebben a világban a legjobb dolog, amit tudsz tenni az, hogy megvédve magad keveset mutatsz magadból, megnyílni csak a megbízható embereknek érdemes, kiknek száma az évek során egyre csökken. Ámde az igazi barátok segítők kezét szeretnének nyújtani, mikor problémád akad. Csak van egy aprócska bökkenő. Túl makacs vagyok ahhoz, hogy elfogadjam ezt. Mindent magamnak akarok megoldani, minden gondom eltitkolva igyekszem orvosolni. Nehéz nem kimutatni, hogy naponta zökkenőkkel küzdök, mikor látszódik a fáradalom, a megviseltség rajtam. Hajnalig felvagyok és nem bírok álomba merülni, egyszer a tanulás miatt, máskor pedig a morfondírozásaim miatt. Álmatlanul kelek, megyek ide-oda, az elvárások szerint teljesítve, vagy épp nem. Ideges vagyok, ha nem sikerülnek a dolgok, ahogy terveztem, és ez néha kihát a körülöttem lévő emberekre is, pedig nem szeretnék a környezetemre rossz befolyást gyakorolni. Tehát mérgemben elvonulok, hogy ne bántsak mást a számból meggondolatlanul kiszökő fogalmakkal. Félek, hogy megsértek mást, bár attól is, hogy az én lelkembe is belegázolnak. Falakat húzok magam köré, magamban hagyom az érzelmeim nagy részét, nem kimutatva azokat. Helyette versekbe öntöm a szívem, melyek titkos üzeneteket rejtenek, ha netán az emberiség elé tárulnának egyszer (amiben annyira azért nem bízom), azok értsék, akiknek van rá lehetőségük értelmezni azokat. Lehetséges, hogy nem élem meg ezt sosem, de legalább valahogy kiadtam azt, ami bennem tombolt. Ez az én stílusom.

Nem vagyok elég bátor, de túl félénk sem. Mikor nagyon kicsi voltam, úgy ismertek, mint a család csendes gyerekét. Be kell ismernem, nem szerettem csendes lenni, nem azért nem szólaltam fel, mert nem akartam, vagy mert nem volt véleményem, hanem azért, mert nem engedtek. Gyerekként nem volt a szavaimnak jelentősége a felnőttek szerint, hisz egy gyermek mit tud még az életről, gondolhatták. A családban pedig úgyis voltak már nagy beszélések, mint a nővérem, aki a mai napig túlbeszél, így nem volt még esélyem se nagyon beleszólni a dolgokba. A mondataimba beleszóltak, meg nem várva annak a végét, vagy ha valamit én akartam elújságotni, addig kellett rájuk várni, hogy ők beszámoljanak mindenről, míg elfelejtettem mit akartam és már jelentéktelennek bizonyult az. Így egy idő múltán feladtam, és elkezdtem a hallgatója lenni az ő történeteiknek, míg a sajátjaimat magamnak megtartva néztem rájuk. Ennek dacára, mikor elértem a kamaszkort, és egy kicsit fellázadtam, elkezdtem beszélni. Az akkori barátaim (kikről végül beigazolódott az engem körülvevő embereknek nem a legpompásabb véleményének igazsága) körében egy lettem azok közül, akinek kinyílt a csipája, és dumáltam eleget. Szépen lassan leváltam a csapatról, és a könyvek világába merülve újra elcsendesültem, de most már azért, mert én akartam csendességet. Manapság egyszerre hallgató és egyszerre beszélő is vagyok. Mindenkinek a titka jó helyen van nálam (lehet azért is mert gyorsan felejték, ámbátor tudom, hogy egy őrzött titok elterjedése zord időkhöz is vezethet, amit egyértelmű, hogy nem kívánok senkinek), míg az enyéimet inkább megtartva, néha-néha kiszivárogtatva egyet-egyét adok a

személyeknek, akik közel állnak hozzám, mint egy kis megnyugvást, hogy bízom bennük eléggé, hogy megoszak velük pár személyes dolgot magamról, életemről. De még mindig én vagyok az egyetlen, aki a legtöbb dolgot őrzi magáról, és szerintem ez így korrekt. Mindenkinek akadnak privát ügyei, amik csak rá tartoznak, és azokba nem illő beleütni az orrunkat. Tiszteletbe kell tartani a korlátokat, határokat, amit megszabnak, nem pedig tovább lépni azokon.

Ritkán, de előfordul, hogy eszembe jönnek olyan emlékek, amelyek vérző sebek voltak, de mára var fedi őket. Ilyen a hozzám közel álló személyek elvesztése is. Voltak olyan személyek az életemben, akikről nem gondoltam volna, hogy elveszítem őket ilyen gyorsan, akár azért, mert elhunytak, vagy csak azért, mert befejeződött a közös utunk és kettéváltunk. Egyikünk jobbra, másikunk balra menve, néha visszanézve, de teljes visszafordulva soha, véget vetve mindennek, mi köztünk volt. Egykori legjobb barátnőmet az interneten ismertem meg, ugyanabból az országból voltunk, alig egy órányira voltunk egymástól, ám sokat nem találkoztunk, összesen kétszer-háromszor. Aranyosnak ígérkezett, mindennap beszélgettünk, végre megnyíltam igazán egy személynek, aki meg is hallgatott. Mindent megtettem volna azért, hogy megmaradjon ez a barátság, ám rájöttem, nem vagyunk rokonlelkek, egészen más a gondolkodásmodunk, ezen okokból elkezdettünk egymástól távolodni. Nem esett jól, hisz míg ő a környékbeli barátaival szórakozott, én egyedül ültem otthon a saját magamban a kezemben heverő telefonommal, amin már csak az elküldött, de meg nem nézett üzenetem nézett fel rám. Éreztem, hogy egyre jobban átölel a magány, s eközben ráébredtem, hogy ez a barátság átalakult egy segítséget nyújtásban egyoldalú kapcsolattá, ami az erőmet kezdte leszívni. Így beletörődve kerestem egy új elfoglaltságot, ami leköti a figyelmem a lány nemtörődöm stílusáról, lassan eltávolítva magam a mindennapjainak részeiből. Nekivágtam egy új sportnak, a röplabdának, ami mai a napig segít egy kicsit kikapcsolni a vészjelzőket a fejemben, amik állandóan riadót fújnak, még a kis bakik miatt is. Építettem a kapcsolataimat az iskolában, azokkal az emberekkel kötöttem barátságot, akikkel sosem gondoltam volna, hogy akár egyszer is beszélni fogok. Mindenesetre ballagásig találtam magamnak egy kört, akik kedveltek is és meg is becsültek. Addigis verseket írtam a lányról (szokás szerint megmutattam neki a költeményeimet, mert mindketten szerettük az irodalmat és annak szépségét), amiket furcsa módon kedvencének mondott, tehát nem jött rá, hogy őt elemeztem (gyakran egészen csípősen beszélve), így sosem tudta meg mi a baj, ami gyötör engem vele kapcsolatban. Már egy éve nem beszélünk, néha visszagondolok, milyen is volt, de rá kell jönnöm mindig, hogy jó döntés volt őszintén elmondani neki, hogy már nem szeretném folytatni barátságunkat, viszont akármikor felkereshet, ha gondja van. Valószínű innen ered az őszinteségem.

Ám az elhunytakat sem szabad elfelejteni! Mikor egy nyári napon megszülettem, akkor még volt egy nagyapám. Sajnos nem sokáig, hisz alig voltam hároméves, de elveszítettük őt. Sosem ismertem eléggé, ahhoz meg megmaradjon az emlékezetemben, fényképeken nézegethettem őt, kérdezve kisgyerekként, ki is ez a bácsi. Hallgattam a tőlem pár évvel idősebb testvérem emlékezetében megmaradt történeteket, melyeket együtt élt meg vele. Csak szomorúan hallgattam, s mikor a közeli parkban sétálgattunk, könnyezve tekintetem el mindig, hisz ez volt az egyik kedvenc helye, az elbeszélések alapján. Akkor még nem érzékeltem annyira a távolságot, ám annál inkább a hiányát, az úrt, ami nem volt betöltve. A család mindig is fontos volt számomra. Olyanok között lenni, kik tényleg szeretnek és ott vannak nekem mindig. Az én életemben sok kihagyott úr van, mindkét nagyapám korán elment közülünk. Édesanyám édesapja már a negyvenes éveiben eltávozott az élők köréből, nagy sebet hagyva a kis család szívében. Sok nehézségen kellett átmenniük, hisz akkor anyukám csak a húszas éveiben járt, arra kényszerülve, hogy munkához lásson és keressen pénzt a csonkacsaládnak. Végül érettségi nélkül kezdett bele a felnőtt életbe, mint jó kézügyességű varrónő. Aztán évek múltán találkozott az édesapámmal, egy párt alkottak és

összeházasodtak. Az ő nászuktól három gyermek fogant meg, azonban csak kettő született meg, s a középső sajna nem. Mai a napig érzem, hogy fiú lett volna, és nagyon jó társaság lett volna a meg nem született. Érzem az ürességet, amit ő hagyott. Elelmélkedek olykor, milyen is lenne az életem, ha ő létezne, de hiába táplálom magam a fejemben megalkotott illúziókkal, ha úgyse fog soha beteljesülni.

Hogyan is kéne élni? Mit és hogyan kéne tenni? Minek és kinek kell nemet és igent mondani? Sőt ki fogja elmagyarázni ezeket? Sorakoznak a kérdések, miközben különböző emberek eltérő válaszokkal bombáznak és próbálnak oktatni, hogy a saját véleményükkel meggyőzve több egyforma gondolkodású alak létezzen. A médiában több millió szembejövő idegen illető igyekszik megmutatni, milyen klassz is az élete, milyen oltári a teste, milyen álomszép helyeken jár, de ki fogja megmutatni milyenek az igazi mindennapjai? Folyamatos befolyás alatt vannak az emberek a többiek hamis pompa életének, próbálnak aszerint élni, ahogy mások. De ebben hol az egyéniség? Gyerekek kezeiben landol a telefon, megfertőzve őket a szennyyel, ami a szociális platformokról folyik be az életükbe. Csak azt észlelik, hogy a tökéletesen kidolgozott testek, hogy mozognak a videófelvételeken, és egyre nagyobb nyomás nehezedik rájuk, míg azt firtatják magukban: „Én miért nem így nézek ki?”. Próbálják elérni azt, hogy olyan alakjuk legyen, mint a többieknek, s ha nem sikerül, összetörnek. Diétákhoz akarnak fogni, el akarják takarni testüket, hogy ne lássa senki, milyenek is, mert ők nem gondolják magukat elég szépnek, jónak. Csúfolódnak egymás kinézetével, kipécézik azt, aki nincs jó kondiban, akinek nincs elég önbizalma. Hiába próbálják ezt kontrolálni, a végén sosincs megoldva igazán az ügy. Én ezt már csak jól tudom. Általános iskola első osztályában történt, mindössze hatéves lehettem, mikor is áldozata lettem a többi kiskorú rosszakaratának, vagyis szimplán kiközösítettek az alakom miatt. Sosem volt egy vékony kölyök, közrejátszhatott a genetika és egyben az ételek szeretete is abban, hogy testes gyerkőc voltam. Először nem gondoltam, hogy emiatt történt ez velem, de persze idővel rájöttem. Egyedül ültem a padon lóbálva a lábaim varakozva arra, hátha valaki odajön hozzám megkérdezni, hogy szeretnék-e vele játszani. Végül is majdnem így történt, annyi különbséggel, hogy én mentem oda az egyik kislányhoz egy babával a kezembe, aki úgyszintén ki volt közsítve a kinézete miatt. Ki gondolta volna, hogy pont mi leszünk legjobb barátnők? Ám ahol kettő kirekesztett egymásra talál, ott valami bajos lesz. Mint vidékit nem nagyon ismertek engem, ellenben a városi barátnőmet annál inkább. Egyforma óvodába járt a többség (kivéve a pár falusit), ennél fogva a kislányt jól ismerték onnan. Velem úgyahogy elbolondoztak, ugyanakkor őt folyamatosan piszkálták. Ebből következően el kezdtem védeni, kiállni mellette, nem hagytam, hogy bántsák. Ebből kifolyólag engem is sértegettek, de rólam ez lehullott könnyedén, teljes szívvel védelmére keltem annak, akinek szüksége volt rá. Minden bizonnyal innen adódik az, hogy nagy az igazságérzetem. Azonban mikor már az egész osztály ellenünk lázadt, az már engem is mélyen érintett. Ötödik osztály közepén járhattunk, amikor is összetűzések sokasága ellenünk szegeződött. A folyosón követtek, miután megelégedve kötekedésüket kisiettünk egy kis nyugalom reményében, noha valamennyire sejtettük, ez sokat nem fog segíteni a helyzeten, utánunk baktatattak. Nem egyszer és nem is kétszer történt meg ez. Egyedül maradtunk teljesen (egy lány kivételével, akiben volt annyi jóság, hogy ne jöjjön szemben velünk, mint mások, hanem épphogy azokkal menjen szemben, akik ok nélkül ki nem állhattak minket), magunkban emésztettük a dolgokat, mik nap mint nap megtörténtek. Ilyenkor eltört bennem valami, amit úgy nevezünk, optimizmus. Nem volt olyan nap, mikor nem azon jártattam volna a fejem, hogy kéne véget vetni ennek, ami az osztályban folyt. Mindenesetre befejeződött egyszer, bár már nem rémlik, hogyan is, ellenben arra jól emlékszem, hogy már akkor, olyan fiatalon mi hárman megízleltük a szorongás savanyú ízét. Amit most ezrek és milliók nyelnek le csak azért, mert első nézésre ítélekünk. Végére milyen lehet egy függőséggel küzdő szülő gyereke, ugyanolyan mint a nevelője? Vagy miért túlsúlyos egy

ember, biztosan mert folyamatosan ócska gyorskaját eszik, nem? Hú, de vékony valaki, fixen éhezteni magát, ugye? Kiterülnek az ítéletek, miket egymás felett mondunk. Rosszat mondunk másra, hogy a saját hibáinkat eltakarjuk, ameddig másét kinagyítjuk. Mégis, ki fogja végre feladni ezt a rossz szokást, és ha abbahagyja, felkészült-e a becsmérésre, amit kapni fog azért, mert kilépett a másokat gyalázó körből?

A jövő számomra még egy sötét, halvány folt, ahogy írtam. Előre nem látok, nem is vagyok jövőmondó, se nem egy nagy álomkergető. Mindamellett tudom, számomra mi is a fontos: a család. Elképzelhető, hogy tíz év múlva már lesz egy kis családom, de abban biztos vagyok, hogy a saját gyermekemet magyar nyelven fogom nevelni és taníttatni, akárhogy is történjék és alakuljon az elkövetkezendő életem. Minden problémát, ami szembe fog jönni vele ezek közül, amit én leírtam, de akármilyen más is, szeretném vele együtt kiküszöbölni, nem magára hagyni, mikor szüksége van egy vállra, amire hajthatja fejét, miközben elbeszéli gondjait, lehet az kisebb vagy nagyobb. De egyben szeretném, hogy maga is megtapasztalja a saját bőrén, hogy kell megbirkózni a dilemmákkal, hisz ahogy kezdtem, a ballépésekből tanul az ember. Ám nem szabad, hogy sokat várjunk el magunktól, hisz így csak nyomást helyezünk saját magukra, és mit sem ér az, csak semmirekellő stresszt okoz, miközben élhetnénk nyugodtan is. Meg kell találnunk saját tempónkat, miszerint haladhatunk az utunkon, igyekezve mindig az ideális ösvényre térni. Meg kell, hogy szokjunk, az élet nem csak nyereségből áll, hanem veszteségekből, mik a legvégén elvezetnek a győzelemhez. S mikor egyedül vagyunk, akkor nem összeroskadni kell, hanem előre tekintve tovább haladni, önbizalommal törni az utunkat, magunktól kitaposni az előttünk heverő földet célunk irányába. Sosem feladni, mindig küzdeni azért, amit szeretnénk. Felszólalni, ha valamit igazságtalannak tartunk, nem megfutamodni az utolsó másodpercekben, mint egy kiséger. Van hangunk, használjuk fel azt a leghatékonyabban! Ha pedig kétségek között vergődünk, gondoljunk bele: van egyetlen egy dolog, ami sosem fog elhalni. Az pedig a remény lángja. Mely megállás nélkül lobog, melegséget adva életünk végéig. Viszont még annál is fontosabb Isten hatalmassága. Ő a teremtőnk, az egyetlen, aki örökké szeretni fog, s benne fektetett hitünkből és szeretetünkből nyugalmat és fényességet termő gyümölcs adatik. „*A világban élő ember nem láthatja Istent. Az Istenben élő ember tisztán látja a világot.*” – mondaná Pilinszky János.